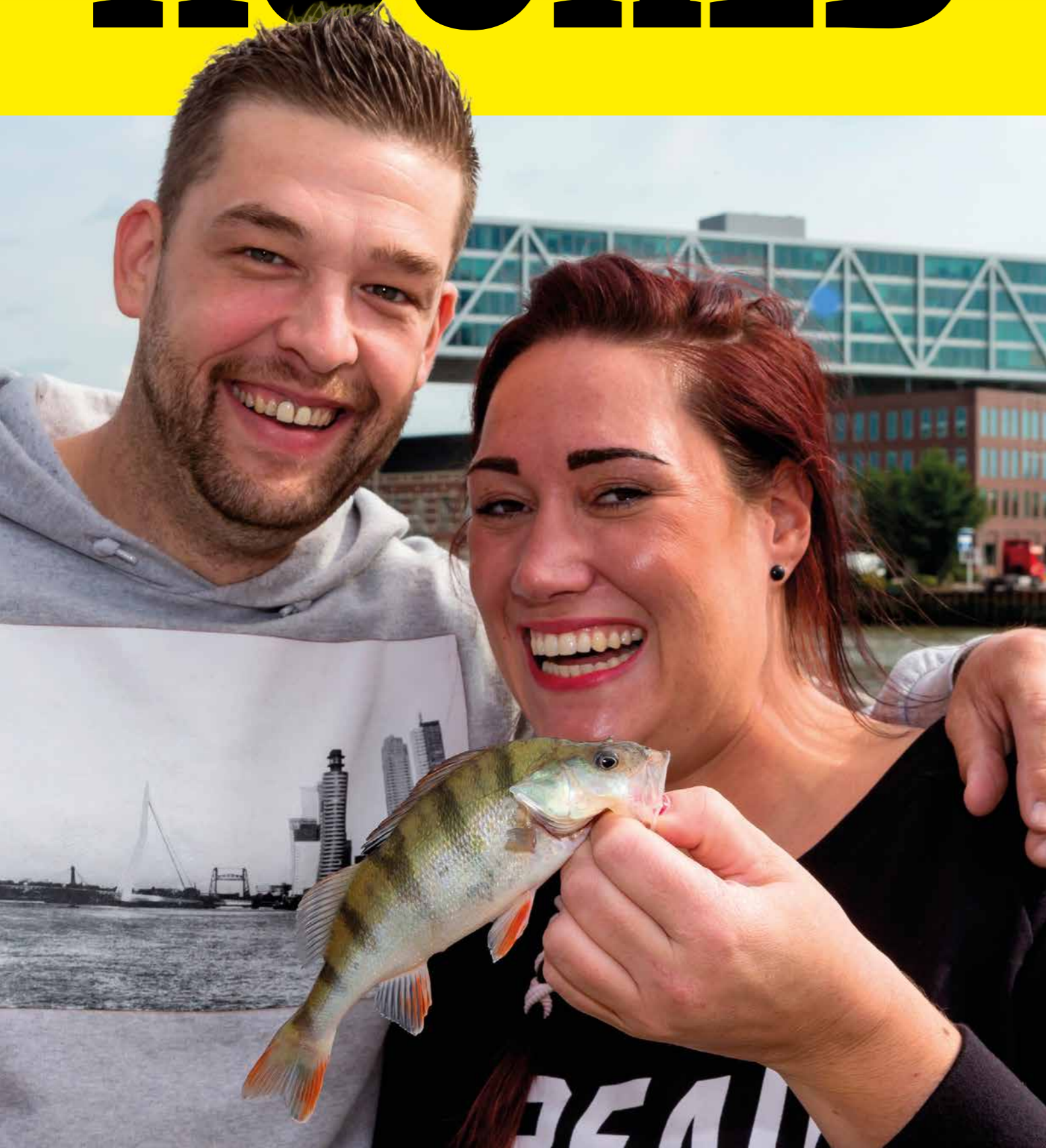

‘HOOKED’

Dennis Mes uit Nieuwerkerk a/d IJssel en Tamara Matser uit het naburige Capelle leerden elkaar kennen via internet. Hobby's kwamen tijdens de eerste date niet ter sprake, maar een half jaar later vissen ze wekelijks samen. Op snoek, baars en snoekbaars. “In het begin deelden we telkens de hengel. Dat was verschrikkelijk! Daarom heb ik er snel zelf een gekocht.”

TEKST: MICHEL VERSCHOOR > FOTOGRAFIE: BRAM BOKKERS

Dennis en Tamara kennen elkaar nu ruim een half jaar. Dennis, fanatiek roofvisser, trof het: vriendin Tamara gaf geen kick toen hij na een paar dagen vertelde over zijn visverslaving. Ze had zelf nog nooit gevestigd. Dennis regelde daarom een MeeVISToestemming voor Tamara. Ze was na de eerste keer direct ‘hooked’. “Die dag mocht ik het van Dennis ook proberen”, vertelt de Capelse dame enthousiast. “Dat had hij beter niet kunnen doen. We moesten de rest van de dag samen één hengel delen. Dat was verschrikkelijk! Na de eerste aanbeet en de adrenalinerush wilde ik zelf lekker doorpielen.” Hoewel Dennis thuis wel twintig hengels heeft, besloot Tamara snel zelf een hengeltje en VISpas te kopen. “Kijk eens wat een mooi exemplaar. En kleuren de shads niet mooi bij mijn nagels?!”

STREETFISHING

Dennis: “Tamara ving al gauw haar eerste baarzen en snoekbaarzen en wilde meteen alles over vissen weten. Zo wil ze ook mee snoeken. Hartje zomer ging dat niet. Maar als er in de winter geen waterplanten meer staan, gaan we dat zeker doen.” Ook vandaag beproeven Dennis en Tamara hun geluk. Niet op hun vertrouwde Hollandsche IJssel, maar wat avontuurlijker: op de woelige Nieuwe Maas in hartje Rotterdam. Want streetfishing midden in de grote stad, dat wilde Tamara ook wel eens proberen. Als volleerd dropshotter struint ze minutieus de Willemskade af. Vis laat zich nog niet zien, maar de haak is geduldig.

“Hopelijk hebben we – ook weer technisch – wat meer geluk dan vorige week”, glimlacht Dennis. “Toen kwam het met bakken uit de hemel en waren we al na een kwartiertje doorweekt. Nou ja, heeft ze dat ook een keer meegemaakt.”

TOT RUST KOMEN

“Wat ik zo leuk vind aan vissen”, vertelt Tamara, “is de continue spanning. Er kan ieder moment een vis toehappen. De rust die uitgaat van al dat water om je heen is ook prettig. Op het werk lachen sommige collega's mij uit als ik hier over vertel, maar ze doen maar lekker.” Tamara, hoofdcaissière in een grote supermarkt, zegt een druk persoon te zijn die moeilijk stil kan zitten. “In het vissen heb ik een manier gevonden om toch een beetje tot rust te komen. Op een stoeltje naar een dobber turen, lijkt me overigens helemaal niets. Laat ons maar dropshottend langs een drukke kade lopen. Of in een groene omgeving een beetje langs de oever struinen. Heerlijk.”

VERLOREN UURTJES

“Eigenlijk klikte het meteen”, vertelt Dennis over hun eerste ontmoeting. “Al was ik wel wat huiverig om over het vissen te beginnen. Er zijn nu eenmaal mensen die dat mal vinden, maar Tamara reageerde tegenovergesteld. ‘Wanneer mag ik met je mee’, vroeg ze. Vanaf mijn zesde vis ik al. Zoals veel jongens ging ik witvissen met mijn vader. Of ouderwets karperen met een pennetje. Later leerde ik spinneren op roofvis. Toen was ik helemaal verkocht. Het is daarom echt te gek dat Tama-

Dennis: “Samen de verloren uurtjes aan de waterkant besteden is heerlijk.”

ra zo sportief reageert. Dit betekent dat ik nu wat vaker het water kan opzoeken, omdat ze gewoon gezellig mee op pad gaat.” Vissen doen ze sinds afgelopen zomer tot wel twee keer per week. “Na het werk pakken we geregeld nog twee, drie uur licht mee,” zegt Dennis, die in het magazijn van een messenslijperij werkt. “Dat is het voordeel van dropshotten. Je hebt in no time je lichtgewicht spullen bij elkaar en bent mobiel. Fantastisch om zo wat verloren uurtjes door te brengen.”

SOEPEL STAARTJE

Ondertussen vist Tamara behoedzaam de kantstekjes van Rotterdam uit, met haar eigen dropshot-hengel. “Normaal gesproken gebruik ik dropshotloodjes van 5 tot 7 gram. Nu vanwege de sterke stroming een 14-grams loodje. Vandaag heb ik gekozen voor een roze Rotterdampride-shadje met een lekker soepel staartje”, grapt de enthousiaste snelprater. Maar soepel staartje en >>

In opperste concentratie peuteren Dennis en Tamara de kades uit.

bescheiden haakje ten spijt, er is zelfs geen baars die er vandaag zin in heeft. Aan de Willemskade blijven zowel Tamara als Dennis droog staan. “Misschien hebben we het verkeerd getimed met het tij”, denkt Dennis hardop. Ze besluiten de boel in te pakken en het elders in Rotterdam te proberen. Al snel valt het oog op de Prins Hendrikkade op het Noordereiland.

ROOFBLEI

Ook langs dit eiland gaat het afgaand tij nog aardig tekeer. “Eigenlijk moet je hier zijn van twee uur voor, tot twee uur na hoogwater. Maar het moet lukken om hier wat baars te verschalken”, zegt Dennis hoopvol. “Ik vind alles prima, of we nu wel of niet iets vangen”, glimlacht Tamara breeduit. “Het is toch heerlijk, zo in het zonnetje.” Maar een man wil nu eenmaal vis vangen. Hoe hard Dennis ook probeert, het lijkt vandaag niet te lukken. De tactiek wordt verlegd van kantje afvissen, naar roofbleien bij de brugpijlers van de Oude Hefbrug. Als het koppel er enige tijd staat, jagen die aan de oppervlakte inderdaad achter wegspringend speldaas aan.

VERKEERDE LOODJES

Meeuwen die er omheen cirkelen, doen ook jagende vis vermoeden. Op een enkele aanbeet na moet het feestje echter nog even worden uitgesteld. Terwijl Dennis het blijft proberen, staat Tamara nog eens stil bij haar nieuwe hobby. “Het is niet alleen lekker om je hoofd al vissend leeg te maken, maar het competitieve element maakt het ook spannend. Zo wil ik graag eerder dan Dennis een vis vangen. Dat is al een paar keer gelukt; al vangt hij meestal wel de grootste exemplaren.” Er valt dan ook nog genoeg te leren. Over materiaal bijvoorbeeld. “Vorige week vroeg Dennis of ik wat nieuwe loodjes wilde kopen. Kwam ik thuis met wat hij vroeg: loodjes van 12 tot 14 gram. Maar het waren geen dropshot loodjes. Was ik er vergeten bij te zeggen in de winkel. Suf van me.” Dennis kan er wel om lachen. “Het was een liefdevolle poging, dat kan ik erg waarderen.”

BAARS

Het stel verlaat de bruglocatie om het verderop tussen het kantje en de aangemeerde boten nog eens te proberen. Er wordt druk geëxperi-

We hebben zo’n vermoeden dat roze de lievelingskleur van Tamara is

menteerd met kleurtjes. Dan klinkt ineens het verlossende ‘Ja!’ van Tamara. “Vis, eindelijk.” Het blijkt om een bescheiden baars te gaan. Maar eentje die zich niet snel gewonnen geeft. Als Dennis wil helpen, houdt Tamara hem tegen: “Nee, ik doe dit keer alles zelf. Dat hebben we toch geoefend?” Ze onthaakt het visje, poseert er mee en laat de baars weer voorzichtig vrij. “Goh, dat was echt even schrikken”, zegt de caissière uit Capelle. “De hele tijd niets en dan ineens een harde tik op m’n hengeltop. Gaaf hoor! Ach, en als we helemaal niets hadden gevangen, was het ook goed geweest. Dan had ik altijd nog kunnen zeggen dat ik mijn mooiste vangst al heb gedaan.”